

Kapitola 12

Štrasburk, 3. prosince 1527

Je v zahradě velkého domu messera Weisse. Zpoza sloupu, aniž bych se dal spatřit, pozoruji její ostrý profil, záplavu vlasů, které jsou ponechány volně rozpuštěné, štíhlé prsty opřené o okraj vodní nádržky.

Přiběhne k ní kočka a otírá se jí o sukni. Polaskání připomíná zaběhnuté pohyby nějakého rituálu a šeptaná slova jako by byla magickou formulí: v jejich pohybech je něco zvláštního, jakási nepravděpodobná a fascinující nahodilost.

Vstoupím do kruhu světla dopadajícího z výšky, ale stojím za jejími zády, takže mě nemůže vidět. Když proklouznu kolem ní, ucítím trpkou vůni ženy, tu opojnou směs levandule a šťáv, tu křížovatku mezi zemí a nebem, peklek a rájem, která nás v okamženi zničí a opět vzkřísí. Nechám tu vůni, aby mi naplnila chřípí, a zblízka ji pozoruji.

Lahodný hlas: „Moje měsíčky ti stoupají do hlavy, muži?“

Pomalou se otočí, její černé oči září.

Stojím jako přimražený: „Tvoje vůně...“

„Je to vůně nízkých věcí: čerstvě nakypřený humus, tělesné šťávy, krev, melancholie.“

Ponořím ruku do ledové vody v nádržce. Její oči přitahují; ústa vytvářejí v oválné tváři zvláštní křivku.

„Melancholie?“

Pozoruje kočku: „Ano. Nikdy jsi neviděl dílo mistra Dürera?“

„Viděl jsem *Imitatio Christi*, cyklus k Apokalypse...“

„Ale melancholického anděla ne. Jinak bys věděl, že je to žena.“

„Cože?“

„Má ženské rysy. Melancholie je žena.“

Jsem v rozpacích, pod oděvem se šíří nutkavé pnutí.

Zkoumám její ostře se rýsující profil: „Jsi to ty?“

Směje se, po zádech mi běží mráz: „Možná ano. Ta žena je ale i v tobě. Zнала jsem mistra Dürera, jednou jsem mu stála modelem. Je to zasmušilý člověk. Bojí se.“

„Čeho?“

„Konce, jako všichni. A ty, máš strach?“

Je to upřímná, zvědavá otázka. Myslím na Frankenhausem.

„Ano. Ale zatím jsem naživu.“

Její oči se smějí, jako by na tu odpověď čekala celé roky.

„Viděl jsi prolévat krev?“

„Až příliš často.“

Vážně přikývne: „Muži zkoušejí, jak chutná krev, proto vedou války, snaží se tak zaplašit hrůzu z ní. Ženy ne, protože se musejí dívat, jak s každou novou lunou odchází jejich vlastní krev.“

MLčíme, hledíme na sebe, jako by její věta svou posvátnou moudrostí zpečetila ticho.

A pak: „Jsi Ursula Jostová.“

„A ty budeš Lienhard Jost?“

„Tvůj manžel.“

Totéž ticho stvrzující spojenectví dvou uprchlíků. Hledá detaily v mé tváři. Její ruka vklouzne pod sukni, pak mě vezme za zápěstí v místě, kde je stopa po staré jizvě: přejede přes ni prstem a zanechá na ní červenou stopu krve.

Cítím, jak blednu, pod košilí mě zalije vlna studeného potu spolu s náhlým přáním se jí dotknout.

„Ano. Můj muži.“